

DOMINIKA

GAWLICZKOVÁ

NA CESTĚ

JIŽNÍ
AMERIKOU

Dominika na cestě Jižní Amerikou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Dominika Gawliczková
Dominika na cestě Jižní Amerikou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

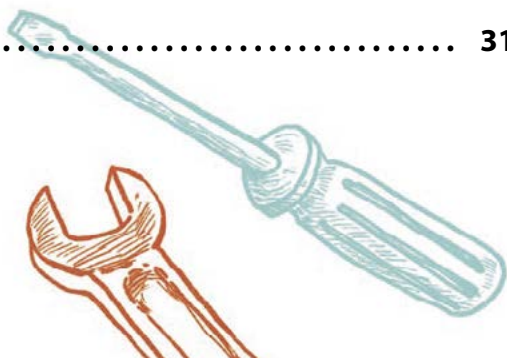
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

VĚNOVÁNO VŠEM
STRACHŮM.

OBSAH

Kolumbie	6
Ekvádor	60
Peru	122
Bolívie	160
Argentina	232
Paraguay	266
Brazílie	296
Uruguay	316

PŘEDMLUVA

Vždycky jsem toužila napsat knihu. Takovou tu, kde se postavy ponořují do nejhlubších existenciálních myšlenek a u které si čtenář řekne, že mu změnila pohled na život. Místo toho jsem napsala tuhle, co právě držíte v ruce. Není zdaleka tak promyšlená, zato je natolik reálná, až si v ní nepěkně často lezu sama na nervy. A ke všemu je o jakési cestě na jakési motorce.

Celé to začalo, když mi bylo asi deset a táta si pořídil první motorku. Jezdila jsem hodně s ním, ale asi až tak hodně, až mi raději koupil vlastní, dětskou krosku. A nějak mi to zůstalo. Osobně mám však pocit, že kdyby si tehdy pořídil místo motorky třeba velblouda nebo horkovzdušný balón, lítala bych teď možná za velbloudy. Ale on si pořídil motorku.

Ani nevím, proč mě to chytlo. Už na druhý rozjezd se mi postavila na zadní a málem jsem zbořila plot. Nato mi raději nikdo nechtěl prozradit, jak se řadí vyšší rychlostní stupně, tak jsem dlouhé týdny rozrývala zahradu na jedničku. Od té doby jsem sice najezdila desetitisíce kilometrů na různých motorkách, ale moje jízdni schopnosti se příliš nezlepšily. Je s podivem, že se v této knize dočtete jen o jednom pádu, zvláště když si vzpomenu na cestu se žlutými trabanty, kdy mi horizontální pozice byla daleko přirozenější. Zkrátka nejsem motorkářka a zas tak dobře jezdit neumím.

Nejsem ale ani cestovatelka. Na cesty jsem se vydala, protože jsem se chtěla projíždět na motorce. Na první velkou cestu jsem si vybrala Španělsko. Bylo mi nějakých devatenáct a ta země mi byla ukradená, chtěla jsem prostě někam jet a stačilo mi, že tam podle mapy vedou silnice. Nějaké poznávání mě moc nebralo, neuměla jsem ani postavit stan a ze všeho jsem byla naprosto vykulená. Když jsem k sobě nemohla najít

partáka, rozhodla jsem se to zkusit sama. Chtěla jsem to otočit už v Rakousku, protože mi promoklo veškeré oblečení. Pak jsem ale zjistila, že kdybych jela nazpátek, zmokla bych ještě víc, a tak jsem pokračovala do Itálie.

Hodně mě to chytlo, a tak po pár dalších výletech následovala cesta za hranice Evropy a probudila se ve mně touha objevovat. Vyrázila jsem do Kyrgyzstánu. Postupně jsem se učila, ale pořád jsem byla vykulená z jiné kultury, policajtů i přejíždění hranic. Svým způsobem byly ty cesty bezstarostně krásné – neměla jsem ponětí, co všechno by se mohlo přihodit, a to mě hnalo dál.

Teď už je to jinak. Přes Jižní Ameriku jsem vyjížděla se spoustou zkušeností. Jestliže dřív jsem potřebovala čím dál větší motorku, teď jsem si vybrala tu úplně nejmenší a nejpomalejší. Už si to chci totiž pořádně prohlédnout. Přejezdy hranic, shánění jídla nebo hádky s celníky mě už dávno nestresují. Přesto je následující příběh protkaný snad tisícem strachů, z nichž některé jsem překonala, jiné mě porazily a některé mě možná tíží dodnes. Jsem od přírody velký strašpytel, a to nejen na cestách. Znovu a znovu se však učím, že postavit se strachu a pokusit se ho překonat, je to nejlepší, co můžu udělat. Jen tak mám pocit, že opravdu žiju. Utíkání je na nic.

KO LUM BIE

NOŽE, KRABÍ A TANEC

Ještě pořád mi to nedochází. Je úplná tma, a zatímco můj domácí čas jsou dvě hodiny ráno, tady je teprve sedm večer. Když začnu sestupovat ze schodů malého letadýlka přímo na letištní plochu a poleje mě vlhké horko, už to nejde zpochybnit. Jsem tady, v Kolumbii.

Let do Cartageny byl už domácí, a tak mě nikdo nekontroluje, za první chodbou jsem vlastně venku. „Taxi, taxi, taxi,“ pokřikují naháněči s obřími cedulemi taxi na krku. Je jich snad dvacet a mně se nedaří zorientovat. S těžkou taškou chodím děsně pomalu, takže mě pokaždé nějaký naháněč dožene.

„Taxi, taxi!“

„Tak jo, kolik?“

„15 000 pesos.“

Hm, já ale žádné pesos nemám, dojde mi. Kašlu na něj a jdu hledat bankomat. Už v druhém se mi povede vybrat a vrátím se na místo činu, potřebuju se dostat maximálně na 10 000 pesos.

„Kolik?“ ptám se znovu jiného taxikáře.

„15 000 pesos.“

Nabízím 8 000. Hned slevuje na deset, to bylo nějaké jednoduché, asi je to pořád dost. Trvám na svých osmi, jestli se nenechá. „Očo,“ zkusím i španělsky.

„Takže ty umíš španělsky!“ zvolá nadšeně.

„Neumím, jen to chci za oči,“ odvětim, načež se začne hrozně smát a pak už se smějeme spolu a moje vyjednávací pozice je ztracená. Bere moji tašku a vyrazí někam do tmy. Trochu mě to vyděsí, ale když asi po třech stech metrech dojdeme k malinkému taxíku, který má svá nejlepší léta za sebou, oddechnu si, asi mě nechce zabít.

Přes čelní sklo je natažená černá fólie proti slunci, takže řidič z auta kouká, když už teda kouká, z velmi příkrčené pozice. Většinu času ale tomu, co se děje před autem, nevěnuje pozornost. Kdepak, radši vytáhne mobil, kam se snaží něco napsat do slovníku, zatímco čumákem auta je dávno uprostřed křižovatky, kde rozhodně nemá přednost.

„Už to chápu, už to chápu,“ snažím se ho přesvědčit, aby svůj zrak obrátil dopředu. Strčí mi telefon do ruky, pustí hlasitou veselou hudbu a zařadí se do divokého provozu. Několikrát mám pocit, že tohle musí skončit bouračkou, ale na poslední chvíli se srážku vždy povede odvrátit.

Zastavíme a vysmátý taxikář hrdě ukazuje na budovu, ke které mě dovezl. Už už se chystá vystupovat, když ho musím zklamat. Jsme někde úplně jinde. Znovu mu ukážu v mobilu adresu zarezervovaného bydlení, přijde mi ale, jako by ji nedokázal přečíst. Otočí se do protisměru, vypne hudbu a celý zvažní.

Po dalším kilometru je v koncích. Točíme se uprostřed křižovatky dokola velmi chaotickými pohyby, při kterých malé autíčko bagruje písek po stranách silnice. Tohle už kupodivu zmate i ostatní místňáky, kteří to dávají důrazně najevo. Otočíme se ještě jednou a zanedlouho skončíme na tom samém místě jako posledně. Znovu kroutím hlavou, začíná mi ho být líto. Taxikář vypadá smutně, povzdechne si a naladí zprávy. Když v Kolumbii někdo vypne veselou hudbu, to už asi něco znamená. Nevím, jak se to stalo, ale po další otočce jsme tam, na správné adrese. Řidič přesto vypadá nejen smutně, ale už i zničeně. Podám mu 10 000 pesos a jeho tvář se zase rozzáří úsměvem a naladí veselou hudbu.

KOKA A MARIHUANA PRO VŠECHNY

Vyrazím do víru města! Sice nevím vůbec kudy a kam, ale když půjdu hodně dlouho rovně, určitě někam dojdu. A taky že jo. Zanedlouho jsem v centru, které hraje všemi barvami. Cartagenské uličky mají neuvěřitelnou schopnost být jednu chvíli úplně prázdné a vmžiku se zaplnit davem lidí. Probíjím se ulicemi neznámo kam, ale přesto si zvládnou pořídit místní SIM kartu a s ní připojení k internetu.

Trošku jsem čekala, že u operátora budou umět anglicky, ale kdepak. Neumí to nikde. Většinou na mě spustí hrozně rychle španělsky a já buď zůstanu tupě civět, nebo to raději odkývu a pak se trochu dívím.

„Koka a marihuana pro všechny! Koka a marihuana pro všechny!“ vykřikuje pán s obnaženým pupkem na malém náměstí ve frekventované zatáčce. Jé, tomu rozumím! Ale kývat na to radši nebudu. Chechtám se tomu a zároveň jsem dost zaskočená. Kolumbie je ještě o něco kolumbijštější, než jsem si představovala.

Procházím se už aspoň dvě hodiny a mám hrozný hlad, jenže nikde nic, nechápu to. Až později zjistím, že jsem toho potkala spoustu, ale vše bylo ještě zavřené, otevírají až večer. Konečně najdu jídelnu, která je otevřená i přes den, hurá!

Teda jídelnu, jmenuje se to kavárna, ale kafe tady nemají a lidi jen tak vysedávají u stolu, aniž by něco jedli nebo aspoň pili. Ale já mám hlad. U přepážky ukazuju, aby mi naložili salát, kuchař ovšem trvá na tom, že ho musím nejdřív ochutnat. Podává mi plnou naběračku. Tu samou, s kterou nabírá jídlo i všem ostatním. Polekaně se na něj podívám. Zdá se, že příliš nechápe, proč nechci ochutnávat ze společné naběračky. Pokouším se ho přesvědčit, aby mi jídlo prostě naložil na talíř, a snažím se vytěsnit myšlenku na to, kolik lidí jenom dnes ochutnávalo z téže naběračky.

Ale nevzdává se. Dojde pro plastovou lžičku, pečlivě na ni nabere všechny složky salátu a znovu mi cpe jídlo před pusou. Sousto spolknou, ukážu palec nahoru a konečně dostanu i svoji vlastní porci.

Najím se a vyrazím zpátky do ulic. Mám pocit, že se tu zastavil čas. Nebo možná nezastavil, možná jen plyne neskutečně pomalu. A místní chodí neskutečně pomalu. I když si vykračuju hlemýždím tempem na svých krátkých nožičkách, nikdy se mi nepodaří jít tak pomalu jako ostatním.

HLAVNĚ SE NEZTRAŤ

Uplynulo pár dní, malebné turistické centrum už znám nazpaměť, a motorka pořád nikde. No nic, nasedám do taxíku, chci se podívat na tržnici, která má daleko k turistům a podle všeho i k malebnému idylickému centru.

„Schovej si mobil, až tam budeme,“ říká mi taxikář. No jo, to je mi asi stejně k ničemu, když tam chci fotit, ale poslechnu ho. Vyklopí mě na široké, rušné ulici. Páni, to je jiná divočina. Prodávají tu všechno možné a ze všech stran se line hlasitá veselá hudba. Koukají na mě dost podivně, asi tady turisty nevidají zas tak často. Někteří si mě jen tak prohlízejí, někteří mě zdraví a jiní něco pořvávají. Musím se tady pak rozhlédnout, ale teď se chci odhodlat vlézt na tržiště. Opatrně vyndám z batohu foťák a jdu na to. Nevím přesně, kde trhy začínají nebo končí, tak si vyberu jednu z uliček a nejspíš postupuju vpřed.

„Hlavně se neztrať,“ říká mi u vstupu jeden z prodejců. Proč bych se ztrácela, prostě to trochu projdu a zase půjdu. Pomalinku pronikám hlouběji mezi další a další stánky, lidé na mě civí dost nevraživě, ale zatím nic strašidelného, i když mě všichni varovali. Prostě normální stánky s ovocem a nějakými drobnostmi.

Pokračuju dál, když mě naprosto nepřipravenou ovane smrad syrového masa, až se mi několikrát za sebou natáhne. Už tak je hrozné dusno, ale tohle nevím, jestli vydýchám. Rychle hledám jinou uličku, doleva, doprava? To je fuk, hlavně odtud pryč! Tak tak uniknu, o sekundu déle a přispěla bych jim obsahem svého žaludku. Skončím někde v zadní části venku, kde je sice mnohem lepší vzduch, ale taky už jen spousta odpadků. A všichni se dívají všelijak, jen ne přátelsky.

Snažím se na ně usmívat, někdy to pomáhá, zároveň to však často znamená, že se musím nadechnout nosem, a to stále není dobrý nápad. Surové ryby taky nic moc. Fotím jak o život, a i když se někteří vyloženě chtějí nechat vyfotit a usmívají se, vždy je to doprovázeno pohledy jiných lidí, kteří to vnímají velmi nevraživě.

A tak se pohybuju rychle. Tu mi pán u kadeřnictví nabízí židli, ale paní u banánů se na to mračí, někteří dokonce natahují ruce, abych jim dala peníze. Dobře, pomalu čas jít pryč. To bude tady jenom doprava a zase doprava a rovně a už tam budu.

Ale nejsem. Jsem úplně ztracená. Nechápu, jak se to stalo! Nemůžu ven. Pobíhám v zapadlých uličkách, kde se nic neprodává, zato to v nich pěkně smrdí. Stále se ale snažím vypadat, že přesně tam chci být a vím, co dělám. Přeskakuju všelijaké tekutiny na zemi a pídím se po východu, a vždycky když si myslím, že mám vyhráno, skončím ve slepé. Lidé, které potkávám, se mračí čím dál víc a mě nakonec přece jen přepadne strach. Hele, pán s bramborami se krásně usmívá! Na chvíli mi dodá pocit klidu. Někteří mi dokonce ukazují cestu, jako by tušili, že tam nejsem úplně dobrovolně. S další a další slepou uličkou však propadám větší panice.

Konečně, zpátky mezi prvními stánky se spoustou lidí, uf! Když už jsem skoro na ulici, všimne si mě dlouhovlasý muž na barové židličce. „Já jsem tady boss, pokud budeš něco potřebovat, ptej se mě... jo, a hlavně nechoď nikam daleko. Dávej pozor, nechoď víc jak pět uliček!“ Pro sebe se pousměju a s úlevou schovám foťák. Jsem zpátky na široké silnici.

Míjím obchod s oblečením, v jehož dveřích stojí mladý týpek, v ruce má mikrofon a rapuje: „Jó, kalhoty, ou jé, trička, umm, mikiny!“ Neubrání

ním se úsměvu, ale stejně bych si chtěla vydechnout, aby na mě pořád někdo nezářal. Na chvíli se zašiju na schodiště jednoho z obchodů a doufám, že si mě nebude nikdo všimnout. Netrvá dlouho a už za mnou zase chodí lidi a natahují ruce. A tak se zvednu a vyrazím dál, odhodlaná ujít asi čtyři kilometry nazpátek pěšky.

Ujdu pár stovek metrů a všimnu si, že stojím hned u stánku s džusy. Mám hlad a tohle by mě mohlo zasytit. Poručím si banánový shake, který je tady o dost levnější než v idylickém turistickém centru. Ale trvá to úplně stejně. Všechno tady děsně trvá, všichni mají na všechno dost času. I u pokladen v supermarketu všichni čekají, až si každý naskládá celý nákup velice pomalu do tašek, a čas plyne a plyne a nikdo si na nic nestěžuje.

A stejně je to teď s mým shakem. Čas plyne a plyne, až mám pocit, že snad mezitím stihne zapadnout slunce. Když ho konečně dostanu a zaplatím, sednu si s ním k venkovnímu stolu, který patří k něčemu, co je asi bar nebo herna, ale teď až na dva hráče vzadu zeje prázdnotou, prohánějí se tu děti. Někdo mi přinese na stůl stojan s ubrousky. Poděkuju mu a on natáhne ruku. Co chce? Koukám na něj nechápavě. Strašně dlouho mi něco vysvětluje, až pochopím, že chce peníze za to, že mi donesl ubrousky. Uf, no s vámi je legrace. Přestanu si jej všimnout a našťěstí dá brzy pokoj.

V podniku se nato objeví dva policajti, a tak mám hned lepší pocit. Nejdříve se jen tak procházejí a koukají po hráčích, ale pak si mě jeden z nich všimne. Hned říkám, že neumím španělsky, nechce se mi s ním moc bavit. Je však neodbytný. Začne ze mě dolovat moje telefonní číslo. Nechápu to, proč chce policajti můj telefon? Ovšem neholdá se jen tak vzdát.

„Proč?“ vyslovím jednu z mála otázek, které jsem se stihla naučit.

„Amigos!“ odvěti s širokým úsměvem. Hm, to je super, tebe určitě potřebuju za kamaráda. Na chvíli zalituju svého rozhodnutí vydat se nazpátek pěšky. A vzápětí toho, že mám mobil celou dobu v ruce a nemůžu ho zapřít. Už mám smůlu, mobil ze stolu zvedne sám a už do něj píše svoje číslo, aby se následně prozvonil.

No co, třeba se to může hodit, mít kontakt na policistu. Vypadá celkem v pohodě. Zapisuje další a další otázky do překladače. Ptá se, kde

jsem ubytovaná a jak dlouho se zdržím. Rozhovor se nese v přátelském duchu, ale už bych se ho nejraději zbavila.

„Jsi vdaná?“ objeví se na displeji. Ach jo.

„Mám přítele,“ odpovím razantně. Na tváři policajta se usadí nespokojený výraz a rychle píše další zprávu. Špatnou angličtinou v ní stojí, že jestli chci, můžeme spolu odejít. Nechápatě se zeptám kam. Prý do města. V tu chvíli už v hlavě přemítám o nejlepším způsobu, jak z toho ven. Omluvím se s tím, že musím jít zpět na hotel, načež se i zvednu.

Pro mého nového kamaráda tím ale konverzace nekončí. Úplně mou reakci ignoruje a dál mě přesvědčuje, ať odejdu s ním. Snažím se zachovat si chladnou hlavu a odepisuju mu v přátelském duchu, jeho zprávy jsou ale čím dál víc naléhavější.

„Pracuju do devíti,“ čtu poslední zprávu, kterou rozlušším. Pak se už v psaní rozvášní natolik, že překladač nestíhá a polovinu vět nechává ve španělštině. Jakmile v textu zahlédnu výraz pro srdce, rozbuší se i to moje, i když asi ne tak, jak by chtěl on.

Není času nazbyt, znovu mu poděkuji a omluvím se, že jsem měla být dávno zpátky, bleskurychle mu podám ruku a nasadím nejrychlejší tempo, jaké dovedu. Ohlédnu se asi až po pěti minutách, zda mě náhodou nesleduje. Zbavila jsem se ho, uf.

Ještě nestačím ujít ani kilometr a už volá. A hned podruhé. A za pět minut zase. Neberu to. Debil jeden. Když se vrátím zpět do turistické oblasti, mám podivuhodnou radost, být zase v barevných bezpečných uličkách s prodejci selfie tyček. Ach jo, a to policejní pako zase volá.

SUPER FOTKA

Rozhodla jsem se užít si trochu dovolené. Toho dobrodružství je na mě totiž na začátek nějak moc. Mám radost ze skvělých fotek, které jsem

díky tomu získala, ale těch situací, kdy jsem si nebyla úplně jistá, nebylo málo, a to jsem tu jen pár dní. Přece jen jsem strašpytel a za normálních okolností jsem extrémně opatrná. A koneckonců, jsem v Kolumbii.

A tak se poflakuju, jím ovoce a spoustu zmrzliny a čekám, až dorazí moje motorka. Podle všeho je už nějakou dobu v Bogotě, ale potvrvá, než ji celníci pustí dál. Každý další den doufám, že to bude brzy, a neustále prodlužuju ubytování. A každý den mi volá ten debil. Ale jinak si tolik nestěžuju. Líbí se mi tu, užívám si každodenní slunečnou pohodu a atmosféru absolutní bezstarostnosti, která vládne v ulicích. Jen se trochu nudím. Cartagena začínám mít zmáknutou a docházejí mi nápady, kam se ještě vydat na výlet.

Zbývá mi už jen návštěva hradu. Zase tolik po něm netoužím, ale vypadá to na milou procházku, a tak jdu. Kousek se projdu a možná si pak stopnu taxík, uvidím. Pozdravím svého oblíbeného recepčního a vylezu na ulici. Obvykle chodím doprava, ale zvědavost mě tentokrát zavede na druhou stranu, oběma cestami by to mělo být přibližně stejně daleko.

Zahnu za první roh, kde objevím zajímavý most. Už jsem tudy párkrát jela taxíkem, ale teprve teď mám možnost si ho konečně prohlédnout zblízka. To by byla super fotka! Chvilí se rozhlížím, a když to vyhodnotím jako bezpečné místo, vytáhnu foťák z batohu. Snažím se vymyslet, jak most nejlépe zachytit. Je tu ale celkem velký provoz aut, lezoucích neustále do záběru.

Vyhýbám se i s lidmi na chodníku, které po očku stále sleduju. Mám nafoceno a chystám se vyrazit dál, jen přemýšlím, jestli foťák schovat raději hned, ale nakonec se rozhodnu, že možná ještě něco vyfotím. Pokračuju ulicí, když si všimnu, že týpek v barevném tílku, který mě před chvílí míjel, se zničehonic prudce otočí a míří mým směrem. Instinktivně chci přejít na druhou stranu, ale zástup aut na rušné ulici mi to nedovolí. Když se provoz přeruší a mně se konečně podaří skočit do silnice, už není pochyb, že jde po mně.

Ještě než stačím vylézt na chodník na protější straně, natáhne ruku a já se otočím. Napadne mě, že je to jen další otrapa, který bude chtít

peníze, ale než se stačím vzpamatovat, stáhne mi foťák z krku. Nevím, jak se to stalo ani jak se mu to podařilo, snad se mě vůbec nedotkl, ale drží můj foťák v ruce, kličkuje přede mnou a cosi křičí. Celé se to děje tak rychle, že mi to ani pořádně nedochází. Stojím tam a koukám na něj a snažím se to pochopit, ale nějak to nezapadá. Přijde mi to jako věčnost, než si uvědomím, že mě chce okrást, respektive že už to udělal.

Když se zadívám na svůj foťák v jeho ruce a konečně to pochopím, přepadne mě panika a následně beznaděj. Kouknu do strany, kde zahlédnu několik lidí, kteří tomu přihlížejí, ale jako by je to vůbec nevzrušovalo. Bezmyšlenkovitě natáhnu po foťáku ruku, ale padouch uhne a kličkuje ještě víc. Stejně bezmyšlenkovitě na něj cosi zmateně zakřičím a teprve v tu chvíli mi dojde, že jeho druhá ruka není prázdná a že mi v ní celou dobu ukazuje nůž. Když se mi čepel zablýští před očima, nejsem schopná vnímat už nic jiného. Zloděj se ještě jednou ujistí, že se nijak nebráním, jako by celou dobu čekal, že se proměním v nindžu a závrtně ho přeperu, a dá se i s foťákem na útěk.

Dívám se za ním, jak se ještě několikrát po mně otočí, a moje nohy se z nepochopitelného důvodu vydají jeho směrem, jako by ho část mě chtěla dohnat. Zastaví mě křik lidí, kteří celou dobu stáli ve dveřích svých skromných obydlí a obchůdků a všemu přihlíželi. Sice jim nerozumím, ale i tak je sdělení jasné. Nechoď tam, nech ho být, jdi pryč, zmiz.

Ještě chvíli tupě stojím a zírám směrem, kterým utekl, jako kdyby se měl snad znovu objevit a foťák mi vrátit. Pohlédnu taky znovu na lidi kolem, ale ti už se dávno začali věnovat něčemu jinému, jako by se vůbec nic nestalo. Znovu mě přepadne strach a dám se do běhu zpátky směrem k hotelu.

Uběhnu asi padesát metrů, zastavím se a zase koukám na místo, kde zloděj zmizel. Nemyslí mi to, šok je tak velký, že stojím uprostřed silnice a jen se hrozně třepu. Všimne si mě pán v domečku u cesty, a když vidí, jak se klepu, bez váhání mi donese zahradní židli. Sednu si a snažím se uklidnit. Pán se snaží zjistit, co mi je, ale stále nejsem schopná mluvit, a byť se mi snaží pomoci, nemůžu k němu najít důvěru.

Nakonec se seberu a pantomimou popíšu, co se stalo. Říká, že zavolá policii, a já přikývnu, ale vnímám ho jen napůl. Poté už jen sleduju, jak je

PELIGROSO!

čtvrt hodiny přilepený ke svému mobilu a každou chvíli mi vysvětluje, že se na policii nemůže dovolat. Pomalu začínám přicházet k sobě, teprve teď si uvědomím, že sedím skoro v silnici a ke všemu na autobusové zastávce, čehož si všimnu, až když u mě zastaví autobus a začnou mě obcházet lidi.

Pak vše nabere rychlý spád a u domečku začnou zastavovat další a další policejní motorky. Nikdo z těch osmi policistů však nevládne ani trochu angličtinou, a tak si dopisujeme přes překladač. Vzpomenu si na svého policejního přítele, který mi ještě pořád několikrát denně volá, a už nemám důvěru ani v policii.

„Kolegové ho hledají,“ vysvětlují mi, když vidím k místu činu přijíždět policejní auto. Akce je to obrovská, ulice plná policistů vypadá, jako by minimálně někoho zavraždili. A objeví se další. Malý a kulatý policajt u mě zastaví na malém skútru a já si oddechnu, když zjistím, že mluví anglicky. Poprvé vše popíšu v celých větách.

Nesedím tam snad ani půl hodiny a už mi ukazují fotku podezřelého, zdá se, že ho nakonec místní přihlížející práskli. Já ale nejsem schopná potvrdit, zda je to on. Vůbec si jeho obličej nevybavuju, jen tu lesknoucí se čepel.

A i když se zdá, že pachatele znají a možná ho hned dostanou, anglicky mluvící policista mi několikrát naznačuje, že foťák je nenávratně ztracen a celá věc je vyřízená. Nejsem pořádně ani schopná nic namítat, a tak jen čekám, co bude dál. S příslibem, že se mi ozvou, se zeptají, zda pro mě mohou ještě něco udělat. Je mi trapně, ale požádám je, jestli by mě nemohl někdo doprovodit do dvě stě padesát metrů vzdáleného hotelu, že se sama bojím. A tak poděkuji muži z domečku a s eskortou dvou policistů jdu zpět z vyletu.

RYCHLE ZPÁTKY

Sedím na posteli a přemítám, jak se to vůbec mohlo přihodit. Znovu a znovu si přehrávám celý děj, i když ho mám trochu v mlze a přijde mi,

že s každou další minutou je ještě o něco rozmlženější. Chci si nadávat, že jsem udělala chybu, ale vždycky se dostanu k tomu, že jsem nemohla udělat nic jinak. Byla jsem opatrná stejně jako všechny dny předtím. Stalo se to ve čtvrti s luxusními domy a hlídači na každém rohu, stalo se to jen tři sta metrů od hotelu, kde jsem se několikrát procházela i ve tmě, a teď byla neděle dopoledne. Vždyť jsem v minulých dnech byla na tolika obskurních místech, kde se to mělo stát, a nestalo. Co jsem udělala špatně?

Ničí mě to, potřebovala bych si vynadat, označit chybu, rozumně si to odůvodnit. Ale nějak se mi to nedaří a slovo smůla mi nejde přes pusku. Mám strach. Jak teď můžu vylézt na ulici? I když jsem schovaná, jsem téměř na dohled místa činu. Každý je teď pro mě potenciální padouch. Jak mám teď spát někde sama ve stanu? To nezvládnou, ne, to nezvládnou. Pojedu domů.

Volám do Česka příteli Danovi a popisuju, co se právě stalo. Myslím, že jsem ho nikdy nezažila tak rozhozeného. Plácne něco o tom, že v Africe by se o mě bál mín, ale většinu času je slyšet jen přerývané dýchání. Po pár minutách se uklidní, aby mohl začít uklidňovat mě. Říká, že to zvládnou, a já s ním nahlas souhlasím, jen v hlavě mi běží úplně něco jiného. Ne, nezvládnou, jedu domů. Anebo vlastně ne. Budu tady. A tím tady myslím tady na posteli v zamčeném pokoji. Nezvládnou jet ani na letiště.

Kdyby tak jen nevytáhl ten nůž! Jo, mám hrozný vztek, že jsem přišla o foták, je to velký průšvih. Ale kdyby to bylo jen to, kdyby mi ho ukradl nepozorovaně nebo kdybych ho někde hloupě zapomněla, zvládla bych to. Bylo by to k vzteku, ale zvládla bych to. Ale je to ten strach, že mi ublíží, který mě tak paralyzuje. Víím, že za to Kolumbie nemůže, že se to mohlo stát kdekoliv. Tolikrát jsem slyšela, jak v mém rodném Havířově přepadli někoho blízkého, ale nikdy jsem si to asi pořádně nepředstavila. Taky mi už párkrát v Česku ukradli nějakou cennost, ale tohle je tak strašně jiný pocit.

Celý zbytek dne jsem zavřená uvnitř. Bojím se spát, bojím se usnout, určitě se mi bude zdát něco hnusného. A tak se opíjím pivem a snažím se zahnat představy o tom, že zloděj projde přes recepci, vyjede výtahem do čtvrtého patra a zaklepe mi na dveře. Nebo že jako spiderman vyšplhá po budově a do pokoje vlez oknem. Ve tři ráno nakonec usnu.

Dobře, musím to překonat, nemůžu jet domů. Půjdu ven. Ne, nepůjdu ven. Půjdu ven, ale vezmu si taxi. Co když ale taxikář bude magor? Ne, takhle nesmím myslet. Á, proč je teď všechno úplně jinak. Najednou přemýšlím nad každou maličkostí, všechno analyzuju. Je to hloupost, spoustu dní jsem fungovala normálně. Ale stejně, co když... ne!

Opatrně vyjdu před hotel s odhodláním jít jako vždycky pěšky pětadvacet minut do města, ale recepční mi nabídne, že zavolá taxi, a já hned souhlasím. Křečovitě se usadím na zadní sedače a jízda mi trochu zvedne náladu. Zvládnu se totiž s taxikářem domluvit, aniž by tušil, že mu nerozumím, a je velmi vesele naladěný. Dám si jako vždycky zmrzlinu, s kterou si sednu na schody u vchodu do supermarketu, a přitom pevně svírám mobil a každého pozoruju s výrazem tajného agenta. Jasně, určitě ti chtějí všichni ukrást mobil přímo před hlídačem supermarketu. Hrabe mi.

Nakoupím zásoby potravin a vyrazím zpět. Sakra, jak to, že je zase tma? Nechápu to, kouknu ve tři čtvrtě na šest ven a je tam úplné světlo. V šest úplná tma. Rychle zpátky! Uf uf uf. Nasadím ostré tempo s pepřáčkem v pohotovosti jako nějaký blázen. V každé ruce mám navíc jednu nákupní tašku a držím je, jako by to byly moje zbraně, jsem připravena s nimi kohokoliv přetáhnout, myslím, že jsem se dočista zcvokla. Udýchaná a zpotená dorazím do hotelu, pomyslného bezpečí. Ještě předtím si ale všimnu opodál houkajících policejních aut. Stalo se zase něco, nebo ho snad chytili? To je fuk, dokázala jsem to.

NEZABÍJEJ MĚ VE SPÁNKU

Ráno se probudím se spoustou zmeškaných hovorů a nepřečtených e-mailů. Začínám chápat, že motorka do Cartageny asi jen tak nedorazí.

Nechtějí ji pustit z celnice. Tvrdí, že je to moc složité, a korunují to prohlášením, že bych se na to měla vykašlat a letět domů.

„Já ale nechci!“ říkám naštvaně do telefonu. Správně, nechci, dojde mi. Přece mě nezastraší nějaký idiot s nožem. Ale v Cartageně toho asi moc nezmůžu, je čas vyrazit za celníky osobně.

Vlastně mi změna prostředí jenom prospěje. Nedaří se mi však zaplatit letenku přes internet, a tak po hodinách a hodinách pokusů sbalím všechny věci a jedu na letiště. Trošku mě překvapuje, kolik najednou po cestě vidím vojáků. Letenku na letišti naštěstí pořídím, a dokonce daleko levněji. Letí to ale za dlouho, tak si sednu do kavárny s čokoládovým dortem. Chtěla jsem sice sýrový croissant, ale snad se ten jazyk časem naučím.

Když čas uběhne a já jdu na check-in, nabízejí mi dřívější letenku, kterou odmítám. Vysvětluju, že mě v určitý čas čeká někdo v Bogotě, a proto chci letět pozdějším. Pán vesele přikývne a předá mi palubní lístek. Pomalu odkráčím, říkám si, co ještě všechno udělám, když na lístek kouknu a zjistím, že mi ten blbec dal let, co odlétá za dvacet minut, a měla jsem být dávno u brány! Á, nemám je ráda, fakt nemám.

Rychle běžím na kontrolu zavazadel. Vytahuju notebook a všechno skládám do přepravek a strkám pod rentgen. V tom spěchu si ani nevšímnu, že jsem v batohu v postranních kapsách nechala dvě obří petky s vodou. Mám za to, že mi vynadají, ale vůbec je neřeší. Koukám na ně hrozně překvapeně, беру batoh a čekám, jestli si to někdo uvědomí, ale ne. No co, pítí se hodí, jen doufám, že někdo jiný nepropašoval něco jiného. Jediné dobrodružství v letadle jsou naštěstí jen velmi silné turbulence, ale přistání je hladké jako nikdy. Jsem v Bogotě.

Ještě ani nevystoupím a už mi zvoní telefon. Je to Andrés, který žije tady v Bogotě a na kterého jsem dostala kontakt s tím, že mi pomůže, když budu něco potřebovat. Bylo mi trochu hloupé obtěžovat ho takhle narychlo, ale zareagoval bleskově a podle všeho na mě čeká na letišti navzdory dřívějšímu příletu.

Je to srandovný pocit vyhlížet někoho, o kom pořádně nevím, jak vypadá ani kdo to je, vlastně ani kolik mu je let. Jemu se zřejmě hlavou

honí to samé, a když se najdeme, je možná ještě o malinko zaskočenější. Vesele se pozdravíme, podávám mu ruku a on ji dobrých pár sekund nechává viset jen tak ve vzduchu, než ji konečně stiskne. Vezme mi tašku, já popadnu zbytek věcí a jdeme.

Celkem brzy si začneme povídat, jako bychom se znali už dávno. Zastavíme se u parkovacího automatu. Nabízím, že to zaplatím, ale brání se zuby nehty. Jdeme k autu a on ze sebe najednou vyhrkne: „Já jen nečekal, že budeš tak malá!“ Jako by ho to celou dobu tížilo.

Zeptám se, kde bydlí, a když mi to popíše, dodá: „Prosím, nezapíjej mě ve spánku, mám dceru.“ Prosím ho o to samé a oddechnu si, že naše obavy jsou vzájemné.

V růžovém pokojíčku své malé dcerky mě i ubytuje. Přestože jsem obklopená plyšovými jednorožci, nemůžu v noci spát. Usnu až nad rámem a z postele se vykopu pěkně pozdě. Andrés mi nechal svoje jediné klíče od bytu a jel do práce. Podivuju se nad jeho důvěrou, ale rozhodně napravuje dojem z Cartageny.

Chystám se vyrazit obhlédnout okolí a koupit si něco k jídlu. Sedím na posteli a ještě klapu do notebooku, když mě přepadne velká bolest na hrudi. Nevím, co to je, ale čekám, že to snad hned přejde. Naopak, je to čím dál horší, změna polohy nepomáhá, strašně špatně se mi dýchá a je mi hrozné horko, i když mi před chvílí byla šílená zima. Jsem celkem vyděšená, co to sakra je, mám snad infarkt? To je přece blbost.

Bolest ale neustává, svírám v ruce mobil a napadá mě, jestli nezavolat Andrésovi. Jenže co mu asi tak řeknu? Jsem u tebe první den a možná mám infarkt, prosím, zachraň mě? To nejde. A tak čekám. Zkousím se postavit, chodit, ale bolest je pořád stejně silná, je mi pořád stejně horko a lapám po dechu. Vždyť ani neznám číslo na sanitku, sakra. A tak čekám dál, trvá to neskutečně dlouhých deset minut, až bolest začne konečně trochu polevovat. Nezmizí úplně a pořád se mi zle dýchá, ale lepší se to.

Za hodinu už mě hrudník nebolí vůbec, jenže se mi stále těžce dýchá a je mi slabo. Říkám si však, že aspoň dojdu do obchodu naproti, to přece zvládnu. Přeběhnu ulici a jsem tam. Ty jo, obří porce nakrájené papáji za

dvacku, to je sen! Popadnu ji a procházím se dál mezi regály, když se mi zase začne dělat zle. Je mi na omdlení a skoro nemůžu dýchat. Nedává to žádný smysl, co to sakra je?

Ježíši, já jsem pitomá, no jasně! Bogota je třetí nejvýše položené hlavní město na světě. Tohle přece moc dobře vím, ale absolutně mi to nedošlo. Když jsem přiletěla z Cartageny, která je na úrovni moře, do Bogoty, zdolala jsem za hodinu a půl převýšení 2 600 metrů. Výška to jako taková není hrozná, ale rozdíl oproti Cartageně asi udělal své. To vysvětluje tu nespavost, bolesti na hrudi a špatné dýchání. Jenže když se hroutím tady, co budu dělat v Peru nebo Bolívii? Ach jo, do čeho jsem se to jenom pustila, já jsem všechno, jen ne dobrodruh.

VÍTEJ V DŽUNGLI

Dorazím domů akorát, za chvíli na dveře vlastního bytu zvoní Andrés. Ptám se ho na hodně věcí okolo motorek, dost mě překvapí, že se tady může na libovolně silnou motorku už od šestnácti. Napadá mě, že je to logické, určitě tu žádné silné motorčky nemají, což mi ale hned vyvrátí. Takže tu může každý šestnáctiletý sednout na cokoliv, pokud udělá řidičák. Je to trochu děsivé.

„Máte hodně nehod?“

„Jasně,“ odpoví samozřejmě, „víš co, zítra se mnou pojeděš na motorce na celnici, pojd' si to vyzkoušet, sjedeme jenom na benzínku.“ Chvilí váhám, ale když jedeme jen pro benzín. Beru si svou novou helmu, vlastně jsem v ní ještě nejela, tak to aspoň zkusím.

„Ne ne, tu si neber,“ zarazí mě. Nechápu, copak mi ji ukradnou? „Vem si tady tuhle, potřebuješ mít poznávací značku motorčky na helmě.“ Nezbyvá mi než ho poslechnout a dojde mi, že každý pozná, že jsem cizinec – kdyby náhodou ne podle úplně jiného designu helmy, tak podle chybějící značky určitě.

Zabiju ho! Nebo spíš on mě. Už to vím, ne, mě nezabodne žádný místní šílenec ani neumřu na výškovou nemoc... zabije mě on! Držím se ho jako klíště.

„Málem jsi mi zlomila žebra, jak ses mě držela.“

„Jestli takhle pojeděš dál, tak ti toho zlomím daleko víc.“

„Vždyť jedu pomalu.“

„Ne, všude jsou díry a třícítka a ty furt zrychluješ jak magor.“

„O tom to je.“

„Ne, není. Jak můžeš předjíždět sanitku? Sanitka jezdí nejrychleji, od toho je to sanitka!“

„Jsem vzhůru dlouho, ale díval jsem se na televizi,“ říká mi po ránu.

„Na co ses díval?“

„Na Rychle a zběsile.“ Že se vůbec ptám.

Jedeme na celnici, našťestí autem. Motorku jsem odmítla, je to hrozně daleko a taková doba s tímhle šílcem na motorce by mě zabila. Mám prý štěstí, že vůbec smíme na silnici. V Bogotě se může jezdit autem ve špičce, jen pokud má tu správnou poznávací značku. Podle toho, co je zrovna za datum, mohou v dopravní špičce do ulic jen auta, jejichž značka končí buď na sudé, nebo liché číslo. Prý to ale moc nepomáhá, lidi si prostě koupí další auto.

Probíjíme se provozem a já si se zájmem prohlížím město, ale přijde mi, že se vůbec neheme z místa. Všechno tu vypadá stejně. Červená cihla. A je fuk, jestli je to mrakodrap, průmyslová hala nebo obchodák. Tady bude lehké se ztratit. Jediným záchytným bodem jsou hory, které obklopují celou Bogotu.

Než budeme moct na celnici, musíme vyzvednout papíry k zásilce v DHL. Trošku bloudíme, když konečně uvidíme velké logo DHL na hale, která je jak jinak než z červených cihel. Vypadá to spíš jako vězení, dokonce

jediná cedule na bráně informuje o zákazu zbraní v areálu. Snažíme se z auta zavolat hlídače, který na nás kouká, ale je mu to docela jedno. Neslyší nás a blíž se mu nechce. Voláme proto do DHL a za pět minut k nám přispěchá muž, který předá Andrésovi papíry přes bránu. Máme je, super.

Jedeme na letiště, kde je celnice. Vejdeme do budovy a stoupneme si do dlouhé fronty před recepcí. Každý tady musí zadat aspoň dva svoje doklady, a kolumbijská občanka dokonce funguje elektronicky. Dlouho se dohadujeme, že potřebuju taky dovnitř, ale nemám kolumbijské ID. Nakonec musím předložit pas, ale i s ním je obtížné probíjet se přes kontroly jednotlivých částí budovy.

Vyjedeme výtahem do třetího patra. Zpočátku se snažím tvářit, že vím, co se děje, a dokonce se zapojuvat do diskuze, ale pak se mi začne Andrés smát, že když mluvím španělsky, zním jako Rus, což vyhodnotím, že asi moc nepomáhá mojí vyjednávací pozici, a tak radši mlčím, usmívám se a kývám.

Sedneme si mezi ostatní a čekáme pěkně dlouho. Ke všemu si nejsme jistí, jestli čekáme v té správné frontě. A tak když zahlédneme dva chlapy ve vestách DHL, jdeme se jich zeptat, aby nás ujistili. Oni nato začnou slibovat pomoc, vezmou si od nás papíry a zaboří se do informačního systému na jednom z počítačů. Je trochu zvláštní, s jakým nadšením se pouští do řešení našeho problému. Netrvá dlouho a pochopíme, že jejich DHL vesty jsou falešné a tihle dva pánové budou chtít za svoji pomoc peníze. Odmítám a vracíme se do čekárny. Naše řada už se nehnula tak sto let a mají mít dávno zavřeno. Máme obavy, že se dnes ke slovu nedostaneme, ale platit někomu navíc za to, co mají normálně v popisu práce a stejně to nakonec udělat musejí, se mi vážně nechce.

Už ani nedoufáme, když se ozve cinknutí a jsme na řadě. Po nekončném papírování dostanu adresu, kde si můžu motorku po víkendu vyzvednout. Úplně rezignuju na komunikaci s celníky, už se jim ani nesnažím rozumět, dokud nezaslechnu Andrése říkat: „Pomeranče, papoušek, pomeranče.“ Koukám na něho jak na blázna, ale co, jestli mi to pomůže dostat moji motorku, tak ať si vyjmenuje klidně celou ovocnou a zvířecí říši. Jen doufám, že to není obsah úplatku.

Cesta zpátky trvá neskutečně dlouho, přijde mi, že je snad dvakrát delší než cesta tam, možná jsem ale jen unavená. Když mám pocit, že už tam přece musíme být, protože jedeme přes hodinu, tak kouknu na navigaci, která ukazuje dalších čtyřicet osm minut, asi mě trefí šlak. Zabořím se do pohodlného sedadla a zavřu oči. Andrés pustí rádio, které nevnímám, dokud se z něj nezačne ozývat sborový zpěv.

„Co to je za hudbu?“

„To je státní hymna, každý den v šest večer i v šest ráno ji hrají rádia.“

„Cože? Jako všechna rádia?“

„Jo, i televize. Je to povinné.“ Přijde mi to tak absurdní, až se mi tomu nechce věřit, ale koukám na hodiny a opravdu zrovna minula šestá hodina. Kam se hrabe naše pravidelná zkouška sirén.

Au au au, šli jsme spát fakt pozdě a já slíbila, že se půjdu podívat na zkoušku jeho kapely, která začíná z nepochopitelných důvodů už v deset ráno. Přijedeme na místo a Andrés mě představí členům kapely jako Dominiku z České republiky, co pojede na malé motorce z Kolumbie do Uruguaye. Chvilí si mě všichni prohlízejí a pak basák udiveně prohodí: „No jo, ale vždyť je nezletilá, jak to chce udělat, to má nějaké speciální povolení?“

Nato ke mně přiskočí bubeník, chytne mě za ruku, jako bychom byli staří kámoši, a pronese: „Welcome to the jungle.“ Hm, tak jo.

VAMOS

Dnes je den D, mám dostat motorku. Andrés musí do práce, a proto mi dává k ruce kamaráda Fernanda. Fernando ale neumí ani slovo anglicky. No nic, nasedáme do auta a za tři čtvrtě hodiny jsme na místě. U vjezdu

nám kontrolují kufr. To by mě zajímalo, co si myslí, že jim asi tak vezeme. Kufr auta prý ale kontrolují úplně všude, je to zvyk z drogové doby Pabla Escobara. Dojedeme k nějaké budově a za chvíli už stoupáme po schodech do další kanceláře. Míjíme spoustu čekajících lidí a zamíříme ke stolečku se svalnatým chlapem. Ten si mě prohlíží jako nějaký exponát a nakonec pronese, že to není jeho záležitost, ať jdeme ke stolu naproti.

Fernando se dlouze vybavuje s nějakým chlapíkem španělsky a mává přitom mými dokumenty, jako by byl můj agent. Vlastně asi je. Jen já netuším, o co se jedná. „Vamos,“ zavelí a najednou všichni i s tím chlapíkem a nějakým dalším zamíříme ven. Vyjdeme zpět na ulici, kde čeká dodávka, která, jak jsem pochopila, je tu pro nás. V dodávce už sedí paní z celnice, která to má na starost. Vypadá celkem rozumně, tak uvidíme. Nasoukáme se všichni do dodávky a jedeme neznámo kam. Mám trošku obavy, jedeme hrozně dlouho. Konečně zastavíme u jednoho ze skladů.

Dostávám pracovní helmu na hlavu, ale moji helmu i batoh mi zabavují, prý s tím do skladu nesmím, obojí se musí pečlivě zamknout do skříňky. „Vamos,“ zavelí Fernando znovu a už jdeme do skladu. A už ji vidím, fakt je to ona! Motorku v bedně přivezou a položí přímo k nám. Nemůžu tomu uvěřit, že by to bylo tak jednoduché? Začíná kontrola, celníci porovnávají obsah bedny s papíry, energická žena se do toho pustí, jako by závodila o medaile. V rytmu mění postoj i pohled z papíru na bednu a z bedny na papír. Je hotovo, všechno sedí. Takže mi ji teď prostě dají? To je snad sen!

Najednou se šrumec zastaví. Bylo to nějak podezřele jednoduché. Všichni jen tak postávají a nikdo nic nedělá. Potom se několik lidí za sebou zeptá, zda je ta motorka rozložená, a vidí to jako zásadní problém, přestože je ujišťuju, že ji snadno složím. To je ale nijak nepřesvědčiví, aby mi ji vydali. Ještě chvíli tam stojíme a máváme rukama a pak se najednou všichni seberou a odejdou pryč. A ženou pryč i mě. Beru si batoh, helmu a čekám, co se bude dít. Volám si s Andrésem, aby mi přeložil, co říká Fernando. Chtějí po mně peníze. Nevědí pořádně za co ani kolik, ale i to odmítají sdělit.

Zničehonic řeší, za kterými dveřmi si můžu bednu rozbalit, až přijdou s fantastickým řešením, že mi ji povolí otevřít až za bránou celní zóny, která je tak dva kilometry daleko. Bednu mi tam ovšem pochopitelně nedovezou, odmítají ji být jen vystrčit z haly ven. Jakmile začneme s Fernandem sprádat plány, jak bednu dostat z celního skladu vlastními silami, už nám nechtějí povolit ani to.

Šklebím se čím dál víc, okatěji už si o úplatek říkat nemůžou. Fernando se snaží cosi vyjednat a začne stoupat do schodů. Jdu za ním, když mě hned zastaví ostražka a zase přikáže schovat helmu a batoh. Ach jo. Takže znovu zpátky a všechno zamknout do skříňky. Rozběhnu se za ostatními do schodů, ale ani ne v polovině se náš vláček zastaví a jdeme zase dolů. Odemknout skříňku, vyndat všechno a šup pryč. A nastupovat do dočasnky. Ach jo, proč, já nikam nechci.

Najednou to do sebe všechno zapadne, když zjistím, že ten chlap, co s námi pořád všude chodí, jezdí a vytváří problémy, je ten člověk ve falešné vestě DHL z pátku. Ve skutečnosti to ale není nikdo z DHL ani z celnice, jen se za ně vydává s vidinou úplatku za svou pomoc. O úplatek se pak zřejmě rozdělí s ostatními, jinak si nedovedu vysvětlit, proč ho všude pouštějí. Zdá se, že jsme ho teď konečně jednou provždy odmítli a na rovinu řekli, že od nás žádné peníze nedostane.

Mohlo by se zdát, že jsme zvítězili, ale akorát teď všichni všeho zanechali a vůbec nic se neděje. Nikdo asi nemá motivaci pracovat za svůj normální plat. Všechno jde pomalu, v jednom kuse jezdíme tam a zpět, ale v reálu se nikam nepohybujeme. A už je tu zase ten falešný celník, ach jo. Jak to jen dělá? Dokáže být na dvou místech zároveň a ještě dřív, než tam přijedeme my. Asi jezdí s námi na nárazníku, nebo nevim. Jako by pořád počítal s tím, že se necháme zlomit.

Trvá to věčnost, ale konečně se celníci pustí do vyplňování papírů a o pár minut později držím v ruce potvrzení, že motorka je volná! Jedeme zpět do skladu, ale nikdo se nehrne mi ji dát. Sedíme a čekáme, nedává to žádný smysl. Zase začnou vymýšlet, že si motorku nesmím rozbalit, a už se nevládám ani vztekat. Jen tak sedím, kručí mi v břiše, jsme tu přes čtyři hodiny. A mám hroznou žízeň.

Začíná mi pomalu docházet, že dneska z nich motorku bez úplatku nedostanu. Zdaleka nejlepší řešení bude nechat DHL doručit motorku na adresu k Andrésovi. To se mi po několika telefonátech podaří vyjednat a jsme na odchodu. Moji bednu si zase odvezli do skladu, ale přesto odcházím s určitým pocitem vítězství. Když už nasedám do auta, objeví se znovu falešný chlapík, ptá se, jestli jsme to všechno vyřešili, a vesele mě poplácá po zádech. Zmetek.

Zase mi volá policajt z Cartageny. Nevím, jak je to už dlouho, ale hodně by mě zajímalo, co se mu tak honí hlavou.

KUPŘEDU

Mám ji! Můj poklad! Mou malou červenou motorku! Tu samou, na které jsem se v šestnácti poprvé odhodlala do provozu. Tu samou, s kterou jsem na střední jezdila do školy. Tu samou, s kterou jsem poprvé byla na Slovensku. Tu samou, která mi kdysi přišla málo hustá, protože byla pomalá a nedali se na ni balit kluci. Ale taky tu samou, které jsem, vždycky když jsem na cestu odjížděla na jiné, slíbila, že ji jednou taky vezmu s sebou. A teď můj červený Zoomer stojí v Kolumbii a chystá se přejet Jižní Ameriku. Na výšku má sotva metr a jede maximálně šedesát. Všichni tvrdí, že nemůže přejet Andy. Trochu blbě je, že si to myslím i já.

Chtělo to ještě pár příprav, ale konečně můžu vyrazit. Hurá! Ne, nějak mi to hurá nejde přes pus, jsem strašně nervózní. Ale musím, Andrés

odletěl do Panamy a vzal si klíč, takže jak zabouchnu, je ze mě bezdomovec. Asi stokrát zkontroluju, co všechno mám a nemám, a nakonec vezmu za kliku. A je to.

Obloha pěkně zčernala, rychle pryč. Nasedám co nejrychleji na motorku a jdu na to. Naposled zamávám hlídači a vzhůru poprvé přes celou Bogotu. Zatím to jde v pohodě, veliký provoz, ale v pohodě. Daleko hůř jsem na tom já, pořád vyděšená z přeřadení. Dosud jsem to řešit nemusela, měla jsem s sebou všude Andrése. I když ten mi taky na klidu nepřidal, když mi třeba v devět večer před velkým supermarketem řekl, ať schovám mobil, že ho tady potmě raději nikdo nevytahuje. Někde v opuštěné uličce to chápu, ale tady?

A teď jsem na to sama, to člověk vnímá úplně jinak. Moje paranoia se projevuje ve všech směrech, nejen že si skoro netroufám mobil vytáhnout ani ve dne, ale koupila jsem si i o číslo větší kalhoty, abych popřela poslední zbytky ženství, a vlasy zastrčila pod bundu. Není teď na mně vidět jediný blond vlas, a i když sundám přílbu, nechám si na hlavě kuklu, cha!

Kdekdo mi říkal, ať si dám pozor na jih Bogoty, jako by tam bylo něco strašlivého. Namítla jsem vždy, že tam přece nebudu zastavovat, tak čeho bych se měla bát? To ale nikoho neuklidnilo. Většinou jsem jen dostala další radu, že když uvidím skupinku mladíků, mám se schovat mezi auta. No super. Zatím jsem ale kdesi uprostřed Bogoty a už teď se mi to moc nelíbí, kdejaký kamion mě klidně přimáčkne ke zdi a je mu to úplně fuk.

Popojíždím v koloně, občas mi někdo popřeje hodně štěstí, což mi zvedne náladu. Ale páni, začíná to tu vypadat trochu strašidelně. Prodejny motorek se pomalu mění v prodejny kol a město od severu k jihu chudne. Dokonce i stejné řetězce supermarketů mají různé ceny podle toho, v které části Bogoty stojí. Osmimilionové město je zkrátka osmimilionové město, a to je jen oficiální číslo. Jedu bez navigace, podle paměti a cedulí, a často jsem zmatená, nevím, jestli jsem neměla sjet někam jinam. Jasně že jo, sakra. Při první příležitosti se otáčím, ale nejsem si jistá, jestli vůbec správně. Přece jen musím nakonec na jihu Bogoty zastavit a kouknout do mobilu. Kontroluju zrcátka a okolí, vypadá to dobře. Aha, tak jsem jela dobře! Tak zase zpátky.

Zpátky do divočiny nekonečných kolon. Nevím, čemu se vyhýbat dřív, jestli obřím tirákům, kteří mě neváhají rozplácnout, nebo prodej-
cům ručníků, smetáků, držáků na mobil, nabíječek, plyšových polštářů,
jablek, bonbonů, pití nebo deštníků, kteří pobíhají neohroženě mezi
auty a svůj poklad cpou všem přímo před obličej. Neuhnou, ani když se
proti nim rozjedu, jsou naprosto v klidu.

Stejně v klidu jsou i semaforoví umělci. Velké rušné křižovatky si vybírají
jednotlivci i skupiny pro různé performance. Raději stojím v koloně a neprobo-
jovávám se na semaforu dopředu, protože tam přímo přede mnou často kdosi
žongluje s obrovskými mačetaми nebo různými hořícími věcmi a já pokaždě
trnu, kdy jim ty věci upadnou mým směrem. Ale všichni ostatní jsou v klidu.

Taky bych chtěla být takhle v klidu. Ale já v klidu nejsem vůbec, napůl
usínám a napůl se mi chce na to všechno vykašlat a jet domů, nebaví mě
to. Nebaví mě, že mě chce furt někdo zabít. Ale jedu dál. Neskutečně po-
malu. Všechny mosty tady vedou do strašného kopce a Zoomer se pěkně
zadýchává. Právě mě předjel cyklista. Začínám být z toho trochu nervózní.

Neuvěřitelné, doprava se rozpustila! Vyjela jsem z Bogoty. Najednou
je silnice skoro prázdná, nádhera! Je to za mnou! Ale kopec přede mnou.

Honda Zoomer

Honda Zoomer je malý čtyřtaktní skútr o objemu 50 cm³
a výkonu 3 kW. Vyznačuje se očesanou konstrukcí a malý-
mi balónovými pneumatikami. Na českém trhu si velkou
popularitu nezískal, zejména kvůli své pomalosti a vyso-
ké ceně. Největší slávy se mu dostává v rodném Japon-
sku a pak také ve Spojených státech, kde se prodává pod
označením Ruckus. Do Jižní Ameriky se nikdy nedovážel.
Zoomer je výjimečný nejen roztomilými rozměry, vzhle-
dem a odolností, ale i sofistikovanou technickou výbavou,
nezvyklou pro tak malý motocykl. V mnoha ohledech je
podobný své majitelce – divný, ale svůj.

„Z Bogoty na Girardot je to jen z kopce,“ říkali mi. No jasně. Pozvolna stoupám do příšerně táhlého kopce, a když už mám pocit, že se Zoomer definitivně zastaví, jsem nahore. Naštěstí jsou tu dva pruhy jedním směrem, takže mě ani nechce moc často nikdo zabít. Jupíí, z kopce dolůůů. Ale ne na dlouho. Další stoupák a za ním další a další. Ručička tachometru začíná nebezpečně klesat pod 30 km/h a mě polívá pot. Vydrž, vydrž, to dáš. Předjíždějí mě všichni, už jen čekám, kdy kolem prosvíští třeba někdo na oslu.

A pak se to stane. Vidím před sebou nákladáček, který jede do kopce pomaleji než já! Teda já jedu asi 28, zatímco on tak 27. Co teď, v levém pruhu je provoz, ale jestli zabrzdím, je se mnou amen. Už už už jsem u jeho zadních dvířek, když ho vezmu odstavným pruhem a vítězoslavně stoupám dál, chachá! Ale jo, začíná mě to celkem bavit. Dokud nepotkám podobný nákladáček a myslím si, že s ním naložím stejně chytře. Začnu ho předjíždět odstavným pruhem, když on do něj najede taky a pak? Pak úplně zastaví. Uprostřed kopce. To né! Po chvíli se znovu rozjede, já pesimisticky vezmu za plyn, ale Zoomer jako by řekl: „Co blbneš, to je v pohodě.“ A rozjede se taky. Uf.

Střídavě si zpívám a střídavě se dusím kašlem z toho hnušu, kterého jsem se nadýchala v Bogotě. A jupí, zase z kopce, letím šedesátkou, krása. To však neznamená, že mě nepředjede nadměrný náklad v podobě obřího bagru na návěsu s dvěma doprovodnými auty. Ale pak už jenom klesám, ručička tachometru se vydává do dosud nepoznané pozice, kde už nejsou žádná čísla, jedu snad sedmdesát. Sice občas trefím nějakou díru a málem vyletím do vesmíru, ale co. Jedu hrozně rychle a baví mě to. Nějak to půjde a bude to sranda.

VYDRŽ

Ráno ve městě Girardot dostanu k snídani mísu plnou ovoce posypanou velmi slaným sýrem a zalitou smetanou. A k tomu instantní kafe s brčkem.

Je to znepokojující na tolika úrovních, že se nad tím snad ani nechci po-
divovat a prostě to sním.

Je vedro, teplota se šplhá ke čtyřiceti stupňům, a když už se konečně rozje-
du, z podniků u cesty na mě mávají červenou dopravní stopkou. Chvíli trvá,
než pochopím, že to je místní způsob marketingu a že to můžu ignorovat.

Navíc dost spěchám, musím zvládnout přejet hory. Je přede mnou
průsmyk, který vede až do 3 200 metrů nad mořem. To je dobrý vtíp.
Neumím si představit, co budu dělat, až se ta věc zastaví a mě bude zrov-
na zezadu nabírat nějaký kamion. Nebude s tím ani kam uhnout. Ale
nedá se nic dělat, jednou jsem si to vymyslela, musím to zkusit.

Jde se na to. Začnu stoupat hned, co opustím Ibagué. Plazím se
v serpentínách za kamiony, ale docela to jde. Stoupám už hodinu, po-
řádě se ochladilo, už musím být fakt vysoko. Zastavím a kouknu na
výškoměr. Ach jo, nejsem ani v polovině, není divu, že to jde tak skvěle.
Ale co, jedu dál. Dokud to jede. Do těch tří tisíc se stejně nedostanu.

Občas se silnice narovná, nebo dokonce začne klesat. Ale já nechci
klesat, vždyť jsem to teď pracně vystoupala! Provoz houstne, zatáhlo se,
je zima, a už nejde ani nechat kamiony poodjet, tak se plazím za nimi.
Asi tak dvě hodiny se předjíždím s červeným tirákem vezoucím kontej-
ner Maersk, kouká na mě v zrcátkách poněkud nechápavě. U cesty je tu
a tam malá chatička a u ní má každý koně. Nebo hrací automat.

Dojedu do první a vlastně asi jediné vesničky na trase a zastaví mě
policie. Čekám, že mi řeknou něco jako, že si dělám srandu, že s tímhle
nemůžu do těch hor pokračovat, a já konečně uznám, že to je pravda,
a pak to otočím. Mám za sebou totiž teprve ten o dost mírnější úsek. Ale
jen pozdraví, vyžádají si pas, prolistují pár stránek a vrátí mi ho.

Přede mnou je obří táhlý kopec, na který důmyslní Kolumbijci umísti-
li zpomalovací pruhy. Chápu, že musejí být v obou směrech, aby je nikdo
neobjížděl, ale nějak jim nedošlo, že nahoru to někomu jede tak špat-
ně, že ho další umělé stoupání může zastavit. Když přejíždím přes třetí
v řadě, nemám ponětí, jak se tady teď rozjet, abych to vytáhla až nahoru,
ale nakonec to není potřeba, Zoomer tam dopljuje dvacítkou.

Stoupání je ale čím dál kritičtější, výjezdy ze zatáček čím dál prudší a dopředu analyzuju sklon silnice tak, abych měla stoupání co nejmenší. Začala být fakt zima, dokonce trošku prší a zmizely úseky, kde bych nabrala rychlost, jsou to už jen serpentiny.

Musím být už vysoko, mám křeče v rukou, od zimy, ale taky teda od toho, jak neustále svírám plný plyn. Snažím se ruku nějak rozhýbat, ale strach, že přitom uberu a zastavím, je větší. Nevypadá to dobře, ručička tachometru klesá pod 15 km/h. Vydrž, vydrž.

Začínám v zatáčkách potkávat žebráky a mám obavy, že půjdou vedle mě, jedu neskutečně pomalu a ta doba, kdy si společně koukáme do očí, je nekonečná. Oni koukají překvapeně, až zapomenou žebrat, a místo toho mě povzbuzují, jako bych jela závody do vrchu. Jsem víceméně pořád připravená, že se to zastaví, s každým dalším výjezdem ze zatáčky si říkám, že už je to konečná.

Rozpršelo se, je mi hrozná zima, ale taky se tlemím, mám radost, že pořád jedu, a to mě zahřívá. Vyjedu z další vracečky a najednou před sebou spatřím cestu dolů. Nene! Že bych to fakt vyjela? Zastavím na kraji a kouknu na výškoměr – 3 263 metrů nad mořem. Fakt! Euforicky se směju na nějaké chlápky v chatičce, oni se smějí nazpátek a mávají. Jedu dolů. Je sice trochu náročné to ubrzdít, ale oproti cestě nahoru naprostá pohoda.

NEJVESELEJŠÍ ŽIVOT

Ozval se mi český Tonda, že má v Cali kolumbijskou přítelkyni Tibi, a tak tam jedu. Normálně bych asi do Cali ani nezajížděla, nemá zrovna nejlepší pověst a dá se mu vyhnout, ale nějak mě to tam táhne. Kolumbie mě fascinuje čím dál víc a jak ji poznat lépe než s místními?

Cesta je hrozně nudná, hrozně rovná, všechno mě bolí a říkám si, že hory snad byly lepší. Po nekonečné dvoustakilometrové rovince mám

konečně Cali na dohled. Na mapě to vypadalo celé jednoduše, ale bloudím už hodinu nejrůznějším bordelem. Někde si ani netroufám zastavit a vytáhnout mobil, dělám to jen u policejních hlídek, které jsou na některých místech snad co třicet metrů. Trochu mě to znervózňuje, nevím, jestli se tak cítím bezpečně nebo nebezpečně.

A bloudění nekončí. Vůbec nechápu, jak je to možné, jezdím prakticky pořád dokola a nemůžu se odsud dostat. Zapínám dokonce navigaci, ale je to k ničemu, zdá se, že silnice vedou úplně jinudy než v mapě. Kroužím už dvě hodiny nejpodivnějšími uličkami, z kterých nemám ani trochu dobrý pocit. Už je skoro tma.

Když se za další půl hodinu octnu na místě, kudy jsem před skoro třemi hodinami vjela do Cali, mám pocit, že mi bouchne hlava. Ke všemu mi za chvíli nejspíš dojde benzín. A chce se mi strašně čurat! Úplně hroživě. Á, tak znovu. Kašlu na navigaci, zahnu do úplně jiné uličky, která se ale brzy celá ucpe auty, a já se nehnu z místa.

Kolona je nekonečná a navíc nemám ponětí, jestli jedu aspoň trochu dobře. Ale zastavit a vytáhnout tady mobil? Ani omylem. Už je úplná tma. Vykašlu se na navigaci i ukazatele a brzy se octnu kousek od cíle. Změť jednosměrek mi to však nedaruje. Složitě se otáčím a zajíždím do uliček, které vedou do strašných kopců, to snad ani nevyjedu.

Jsem na pokraji sil, kašlu na to, rozjedu se párkrát do protisměru a jsem v cíli. V prudkém kopci u rozlehlého zeleného parku plného lidí. Zábava jede naplno. Asi stohlavý dav sleduje místního stand up komika a jen pár metrů odsud se sáňkují děti. Pravda, sníh tady není a sáňky taky ne, ale nenapadá mě lepší pojmenování. Desítky dětí znovu a znovu vybíhají do prudkého kopce, aby jej následně sjely na plastové přepravce a troše listí. Padají, bourají do sebe a hlavně se u toho skvěle baví. Dospělí je sledují, poposedávají na romantické vyhlídce na město, dávají si kukuřici, přihlížejí vystoupení klauna nebo se fotí.

Najednou to vypadá jak reklama na nejveselejší život, tolik vzdálený od chudých uliček, kterými jsem dneska projela. Cali je obrovské město s divokou minulostí i přítomností, ale zdá se, jako by se zrovna tady

snažili všechno změnit dvakrát víc. Veselá Tibi mě přivítá s plechovkou české plzně a hned je mi líp. Zařídí mi taky přespání ve škole salsy. Jediná nevýhoda je, že tam nikoho neznám.

Je tu spousta pokojů a já nemám zdání, kdo je kdo. Někdo mi klepe na dveře, a když otevřu, překvapeně na mě kouká holka, která všechny svolává na večírek. Vyděsila jsem ji ale snad víc než ona mě, a tak se omluví a rychle zavře. Pak je tu taky nějaký cizinec. Poznala jsem to podle toho, že ucpal celý záchod. Toaletní papír tady totiž do záchodu nesmí. Háze se do odpadkového koše vedle, nehledě na to, jak moc je použitý. Zprvu to je víc než nechutné, když ale ponořuju holou ruku do další ucpané mísy a vytahuju hromady mokrého toaletáku, raději se s nezbytným zvykem smírím a do košů se snažím moc nedívat.

Je hrozné vedro, zapínám ventilátor. Nakonec jsem vzhůru snad do půl páté, tak dlouho vydrží lidi venku pít a tančit. Jen tak na ulici.

TANEC A TANEČNÍCI

Dostala jsem mapku se zónami, kde se můžu bezpečně pohybovat a kam naopak chodit nesmím. Já jsem podle ní v super bezpečné oblasti s policajty na každém kroku. Umyju si vlasy ve studené vodě, kohoutek na teplou tu jako obvykle nemají, ale vůbec to nevadí, je hrozné vedro.

Mám se s Tibi sejít na oběd jenom kilometr odsud. Zvažuju, co vzít s sebou a kam to schovat. Dám do kapsy asi pětistovku a mobil a klíček od pokoje zastrčím do podprsenky. Sebevědomě vykročím do prázdných ulic, vládne v nich pohoda. Do té doby, než sejdu k hlavní silnici. Moc lidí tu není, a ti, co tu jsou, nevypadají zrovna důvěryhodně. Včera večer tady byla policie, ale teď si nejsem třikrát jistá.

Potácí se přede mnou evidentně zfetovaný týpek a dlouho přemýšlím, jak ho obejít. Zastavuju a znovu se dávám do pohybu, on dělá víceméně

to samé, jen ve všech směrech. Když se mi ho podaří obejít, přidám do kroku. Dojdu až k budově, kde mám zabočit. Jenže tu měl podle mapy taky být most pro pěší přes čtyřproudovou silnici. A ne že by tu nebyl, jen nějak není spojený se svou druhou polovinou. Zhodnotím, že tu několikametrovou díru asi nepřeskočím, a hledám jiný způsob, jak se dostat na druhou stranu.

Budu to muset přeběhnout, no. Ale čekám už nepříjemné minuty, míjejí mě čím dál podivnější existence a brzy mě dožene i zfetovaný týpek, ale provoz nikdy nepoleví natolik, aby se do cesty dalo vběhnout. Když si všimnu, že už je zase skoro u mě, nadechnu se a běžím. Přes rušnou silnici, temným podchodem, do příkopu a po schodech, ale jsem tam a vzápětí uvidím Tibi.

K jídlu si dám snad první věc, co mi v Kolumbii fakt hodně chutná. Hutná smetanová krevetová polévka se sýrem a rýží, mňam. K vedlejšímú stolu si přisednou tři kluci a jedna blondýnka, turistka. Kluci se podle všeho znají s Tibi a zanedlouho se mě ptají, jestli s nimi půjdu na festival salsy. Proč ne, pokrčím rameny, sama bych se tam těžko dostala. Skládáme se v šesti lidech do jednoho auta. Klučina pustí Linkin Park a zběsilým tempem se žene jednou ulicí za druhou. Trochu se bojím, jak se tohle bude vyvíjet. Jaké je moje překvapení, když zaparkujeme kousek od honosného divadla, kde se soutěží v salse.

„Drž se skupiny,“ říká mi Tibi. Nerozumím tomu, kde jinde bych se měla cítit bezpečněji než tady, vypadá to tu úplně v pohodě. Vyvedou mě ale z omylu, prý je to dost nebezpečná část. Do divadla vejdem bočním vchodem a stoupáme do nejvyššího patra, až se dostaneme do balkonku úplně nahoře. Když show začne, promptně se na pódiu střídají jednotlivé taneční skupiny, aby soutěžily o postup do finále. Neuvěřitelně rychlé pohyby, holky lítají vzduchem a k mému údivu je vždycky někdo chytí.

Nejvíc mě ale rozesměje, když na pódium vběhne taneční skupina v policejních uniformách. O to víc, když se dozvím, že to nejsou jen převleky, ale jedná se o skutečné policajty. Panebože, teď už se té představy nikdy nezbavím, kdykoliv uvidím policajta, budu si ho hned představovat, jak tančí salsu. Cali je prostě světové hlavní město salsy a je to vidět.

Měla jsem být už dávno na cestě, ale Cali mě zvláštním způsobem fascinuje a Tibi mi klade na srdce, že nesmím opustit Cali, aniž bych zkusila salsa. Sama se hodně snaží, aby Cali nebylo v očích cizinců jen to velké nebezpečné město a Kolumbie země Pabla Escobara. A musím říct, že se jí to daří. Každé pondělí pořádá akci, kde místní učí tančit salsa cizince, zatímco cizinci učí Kolumbijce anglicky.

Sice nejsem zrovna pohybově nadaná a nikam se mi ani nechce, ale mám pocit, jako by mě atmosféra Cali očarovala, a tak je najednou pondělí a já jsem v klubu. Od Tibi se mi dostane tak vřelého a veřejného uvítání do mikrofonu, že svého rozhodnutí na chvíli zalituju, protože teď si mě všichni prohlížejí.

„A v České republice mluvíte stejnou angličtinou jako v USA?“ ptá se mě celkem pěkný Kolumbijec.

„My mluvíme česky, angličtina je můj druhý jazyk.“

„Aha, takže tam mluvíte česky, anglicky a jak ještě?“

„Nenene, my mluvíme jenom česky.“

„Aha,“ kouká na mě zmateně. Nerozumí tomu, proč já umím anglicky, a mně se nedaří mu to vysvětlit.

„V kolika zemích jsi byla?“

„Uf, nevím, nějakých pětadvacet možná,“ plácnu. Je z toho úplně unešený a každému, kdo jde kolem, to vypráví. Nato se dozvím, že mu zamítli žádost o vízum do USA. Ptám se, proč ji zamítli, ale prý netuší, prostě jen zamítli.

„A kde jsi byl ty?“ zajímám se, kam se tak místní vydávají.

„Jenom v Bogotě a tady kolem.“

„To jo, ale já myslela země.“

„Nikde.“

„Tys nikdy nevyjel z Kolumbie?“

„Ne.“

„Ani do Ekvádoru třeba?“

„Nene.“

„A kam by ses chtěl podívat?“

„Do USA, do Austrálie,“ odpovídá jako drtivá většina místních.

„A možná do Česka,“ dodá.

S každým dalším pivem si konverzace pamatuju méně a méně, zato se mi více a více líbí svalnatí tanečníci salsy. Já už tančím taky a často. Mám pocit, že vypadám jako kokršpaněl při baletu, ale myslím, že tihle by mě přesvědčili, i kdyby mě místo salsy chtěli učit hrát dechovku. Když však snad poprvé v životě s nějakým Francouzem mluvím plynule francouzsky, nebo si to aspoň myslím, vím, že bych to měla zabalit. Když mi to začíná jít i rusky, sedím už našťěstí v autě.

Eeee, kocovina. Nikam se mi nechce, ale zdá se, že ve škole salsy už zabírám místo, můj pokoj potřebuji pro někoho jiného. Jsem zničená, spala jsem pár hodin a fakt fakt fakt nechci teď jet 160 kilometrů do Popayánu. Nechci, nechci a nechci. Ale vždy se mi přičilo pohostinnost místních zneužívat a ani teď to není jiné. Nechce se mi z Cali, díky Tibi pro mě Kolumbie dostala další rozměr, ale v nejlepším se má přestat. A tak balím a jedu.

Ke kocovině se přidává i dost depresivní cesta. Každou chvíli se přetahuju s nákladáky o pozici do nekonečných kopců a co pár kilometrů potkávám vojáky. Ale ne obyčejné hošíky v uniformách, tohle je jiná sorta, vojáci v plné polní, s obřími samopaly, v helmách a brýlích, jako by si odskočili z boje. Pravda, podle mnoha doporučení se tady na jihu nemá odbočovat z cesty, i když je situace daleko lepší než před pár lety, stále tady působí guerilly.

Projíždím velkou průmyslovou oblastí, ve vzduchu se vznáší nepříjemný bílý opar. Pohled na pár opuštěných továren střídá pohled na černochoy ve stejnokrojích pracující na polích. Těžko říct, zda to nejsou vězni, opodál totiž zase stojí několik vojáků, kteří mají tu a tam posta-

vený bunkr z pytlů. Snažím se nezastavovat, nemám z toho dobrý pocit, i když je to pravděpodobně jen pocit.

Po čtyřech hodinách dorazím do Popayánu, a ten mi vyrazí dech. Depresivní krajina se totiž promění v nádherné koloniální bílé město. Tady se mi bude líbit.

KRABI

A najednou se mi v Popayánu líbí ještě o dost víc. Do háje. Čtu si zprávu o přepadení v Cali a nestačím se divit. Sakra, vždyť se to stalo jen o tři ulice dál, než jsem bydlela! Tam jsem přece jednou chtěla jít na jídlo, ale měli zavřeno. A včera v té ulici zastřelili známého paraglidistu, který jen tak posedával před svým domem a nechtěl se vzdát svého mobilu. Vůbec nechápu, jak se to vlastně mohlo stát, doslova na každém rohu večer stával policajt, kousek byla i policejní stanice. Ach jo, někdy bych si snad i přála být ve sladké nevědomosti a poznávat země jen veselým okem cestovek. Ale ne, nepřála. Jen proč se musí hned střílet, proč se musí hned zabíjet?

Nerozumím tomu. Už tak mi pořád nejde naladit se na filozofii Kolumbijců, kdy přepadení nebo okradení je vina oběti. Zastávají názor, že hlavní je nedat příležitost. Nevytahovat cennosti, nebo je nejlépe vůbec nemít u sebe. A pokud příležitost dáte, je to vaše chyba. Jen pro mě je to jako z jiného světa. Zoufale se snažím přehodit si myšlení, a chvílemi to snad i dává smysl, ale přece jen to nejde brát jako klíč k bezpečnosti. Aspoň pro mě je to spíš klíč k čím dál většímu strachu a paranoii. Jasně, asi mám trochu smůlu a jsem v Kolumbii už hodně dlouho. Proplout ji v rychlosti podle průvodců, měla bych nejspíš úplně jiný obrázek. A hodně zápasím s tím, že většina lidí, které jsem tu potkala, jsou často velmi vzdělaní, pohostinní a hlavně hodní. Proto mám výčitky, kdykoliv myslím

na Kolumbii jako na nebezpečnou zemi, nepřijde mi to fér k lidem, kteří se za ni tolik perou. Ale fakt je, že byť se tahle země za poslední léta obrovsky zvedla a posunula, má před sebou asi ještě dlouhou cestu.

I v Popayánu proto vykročím do ulic s mobilem v podprsence pod volnou košilí. Vzhledem k velkému turistickému ruchu potkávám každou chvíli policisty i vojáky se zbraněmi delšími, než jsem já sama a často i než oni, ale stejně už jsem z toho tak pomatená, že moc nevím, jak to vnímat. Už jen míjet se s nimi těsně na ulici a vidět zblízka zbraně, které jsem dosud viděla asi jen v akčních filmech, ve mně vyvolává všelijaké pocity. Na druhou stranu je na tom něco neobyčejně fascinujícího, nedokážu vysvětlit proč, ale je.

Ani turistické oblasti se však nevyhnou hromadám smaženého kuřete. Smažené kuře a párek v rohlíku. Obří párek v rohlíku. Zalitý asi tak čtyřmi omáčkami, že člověk ani nepostřehne, zda v rohlíku nějaký párek je. Ne, není to dobré. Ale to nevádí, já stejně žiju z džusů. Džus z čerstvého ovoce je tady absurdně levný. Za pouhých třicet korun dostanu tři dvoudecové sklenice. Výběr druhů ovoce je monumentální, ale čím dál víc mě zajímá, co představuje nejdražší položka menu. Jmenuje se Berraquillo.

A když se to dozvím, trochu si přeju, abych po tom bývala nepátrala. Má to být afrodisiakum. Recept je trochu nejasný, nápoj zahrnuje ovoce, nějaký alkohol, snad dokonce čokoládu, med nebo i mléko, ale nakonec se nejvíce vyznačuje tou nejpodivnější ingrediencí – to když do roztočeného mixéru přihodí živého černého kraba. Prý je to skoro všelék, funguje i na stres a únavu. Chvíli o tom přemítám, ale při pohledu na kraby mávající klepítky se neodvážím k objednávkě zázračného elixíru.

Na trhu na náměstí si však pořídím jiné afrodisiakum a poté, co se ujistím, že při přípravě nezahynuli žádní krabi, ho i ochutnám. Etiketa slibuje všechny možné účinky. Je to lék na frigiditu, menstruační bolesti, předčasnou ejakulaci, ale i na hadí uštknutí. Léčivostí si nejsem úplně jistá, ale chutná to hodně jako baileys a to je fajn.

LEPŠÍ KVALITA

Když už letím asi podesáté na záchod, trochu lituju, že jsem si toho kraba nedala, vyšlo by to na stejno. Tohle jsou jen následky večere v místním podniku. Byla výjimečně dobrá, asi mě to mělo varovat. Ale už se nedá nic dělat, zkouším všechny léky, které mám, ale moje střeva nevydrží snad ani deset minut v klidu. Většinu času proležím v posteli, a i když se to občas zlepší, nikdy ne natolik, abych vůbec pořádně zvládla vylézt na ulici. Po pěti dnech marného boje to vzdávám, celou dobu jsem doufala, že to zvládnu bez antibiotik, ale zdá se, že ne, musím najít doktora.

„Tenhleten chce za vyšetření 45 000 pesos, můžeme jít jinam, ale tam je kvalita horší,“ píše mi paní do mobilu, kterou v hotelu zavolali, když jsem poptávala doktora, protože umí anglicky. „Umím anglicky pomocí překladače!“ rozzářila se, když mě uviděla. Tomu říkám umění ocenit svoje přednosti.

Když dorazíme k doktorovi, říkám si, o kolik horší ti ostatní doktoři můžou být, když se rozhlédnu po ordinaci, kde jediným vybavením jsou dnešní noviny. Starší kulatý doktor trvá na celkovém vyšetření, jehož součástí je i to, že mi v jednu chvíli strčí palec do pusy. Fuj, fuj, snažím se vyhnat tu pachut' jeho palce z jazyka.

„Píchneme vám nějaké bylinky, ale nebojte, není to cannabis!“ prone-se dosud naprosto vážný lékař a propukne v nekontrolovatelný smích. Kdyby nehrozilo, že ho pozvracím, asi bych se i smála.

Krkolomně překládáme konverzaci s doktorem, až mi přijde, že víc rozumím originálu než překladu. Rychle si snažím vyhledat, co mi to chtějí vlastně píchnout, až shledám, že mě to asi nezabije, aby mi chvilku nato řekli, že je to injekce do zadku. No jasně, čím dál lepší.

A aby toho nebylo málo, veškeré vybavení potřebné k zákroku si musím koupit v lékárně, nemají tady vůbec nic. Kupuju si nejen zmíně-né bylinky a injekční stříkačku s jehlou, ale i nádobky na moč a stolici.

Koukám na nádobky, které mi podává lékárnice, a pomyslím si, že takhle jsem si ten výlet opravdu nepředstavovala.

„Je to bakteriální,“ pronese vítězoslavně doktor po pěti hodinách čekání a ukazuje mi divoké hodnoty bílých krvinek. Pak ukáže na hodnotu 90 % v jednom z políček a dodá, že je to zlé. Ukážu mu unaveně palec nahoru, dokáže potěšit. Ještě chvíli se poněkolkáté rozplývá nad krásou jména Dominika a potom mi konečně předá vytoužený recept na antibiotika.

Trvá, než antibiotika zaberou, ale po jedenácti dnech jsem zase na cestě. Štve mě, jaké nabírám zpoždění, musím se co nejrychleji dostat k hranicím. Ale hned co zdolám další vysoké hory, hodím všechny starosti za hlavu, tohle je tak strašně super!

BĚH

Jsem kousek u hranic, fotím pohádkovou baziliku, ale rychle se stmívá. Už jsem skoro na odchodu, když mě zastaví starší chlapík, místní turista, a pobaveně ukazuje na můj špinavý a polepený foťák.

„Je rozbítý?“ ptá se.

Nejistě přikývnu. Je mi trochu hloupé mu lhát, ale jsem stále dost paranoidní, a pak se mi taky moc nechce složitě vysvětlovat, že jsem si nový foťák zalepila papírovou tejpou a zašpinila, aby vypadal rozbítě a opotřebovaně a nelákal zloděje. Udělala jsem to tak nejen s foťákem, ale i s mobilem a notebookem. A teď mám radost, že to asi funguje.

„Co se mu stalo, to musel asi hodně spadnout,“ směje se dál mému nikonu.

„Jojo, spadl hodně,“ potvrdím potichu.

„A odkud jsi?“ vyzvídá dál.

„Z České republiky.“

„Sss... ssstr... strč prst krsz... strč prst skrz krk!“ vysouká ze sebe na několikátý pokus český jazykolam.

Napůl ohromeně a napůl pobaveně na něj zírám, až z něho vypadne, že před časem pracoval v Německu a párkrát zavítal do Brna. Ještě chvíli si povídáme, ale je nejvyšší čas vyrazit.

S několikakilovým batohem na zádech plným fototechniky a cenností běžím do kopce, ale asi to není dobrý nápad, sotva jsem znovu vyjela do tří kilometrů nad mořem. Popadám dech, je mi blbě, vlastně čím dál hůř. Musím se zastavit, nemůžu se nadechnout, děsně mě bolí na hrudi, už zase. Dobelhám se k motorce, rychle připevním batoh, vezmu si přilbu od hlídače a startuju. Rychle, rychle, rychle, už je skoro tma. Au, au, au, to je bolest, no tak přestaň. Přemýšlím, jestli sebou seknu, nebo ne, ale podaří se mi rozjet k hranicím.

Ale kudy? Nikde žádný ukazatel. Sakra, jedu blbě. Otáčím se, a když už si myslím, že mám vyhráno, tak je přes celou cestu zátaras. Protloukám se zapadlými uličkami, abych vyjela na jinou, souběžnou silnici. Ani se nenaděju a konečně vidím hraniční přechod.

Nikde ale není žádná závora, žádná stopka, žádný člověk. Asi je ta kontrola až dál. Konečně spatřím vojáka, který kontroluje auta. Říká, že musím jít do budovy s nápisem migrace. Tak fajn. Zaparkuju a stoupnu si do řady, která je nekonečná. Stojím v ní asi čtyřicet minut, a když se konečně dostanu k přepážce, úředník mi suše oznámí, že nemám razítko z Kolumbie, ať se vrátím.

„Cože? Vy nejste Kolumbie?“ vytřeštím na něj oči. Připadám si jak idiot, pitomé stejné vlajky!

Jenže jak se dostat zpět, to není jen tak, otočit se do protisměru na hranicích. Podaří se mi najet na chodník a bez povšimnutí vojáků dojet až na parkoviště na kolumbijské straně. Předtím tu sice nikdo nebyl, se setměním jako by ale hranice oživila.

„Pesooooos, pesoos, pesoos!“ pořvává v jednom kuse někdo. Žádné pesos nepotřebuju, mám jich dost a jedu do Ekvádoru! Konečně vidím,

kam se jde pro razítko. Za mohutné mříže, které střeží voják a pouští po jednom dovnitř. Před ním postávají různé podivné existence, které mi na pocitu bezpečí moc nepřidávají. Voják mě pustí a já si stoupnu do řady. Čtu si o viru chikungunya na jednom z transparentů, když si všimnu, že přede mnou stojí další dva, kteří se mnou stáli už řadu v Ekvádoru. Ha, nejsem jediný pitomec. A co víc, jeden z nich je chlápek, který mě v Ekvádoru předběhl. Předtím jsem ho za to chtěla praštit, ale teď si jen vyměníme pohledy a začneme se smát.

Mám razítko, paráda, teď jen vymyslet, co s papírem, který jsem k Zoomeru dostala na celnici v Bogotě.

„Prosím vás, kde je celnice?“ ptám se snad každého, koho potkám.

„To musíte do jiné budovy.“

Vylezu jakýmsi bočním vchodem, který vůbec nikdo nehlídá.

„Pesooos, pesooos, pesooos,“ pronásleduje mě chlap. Snažím se ho setřást, ale nedaří se mi to. Vůbec nevím, kam jít, žádné ukazatele ani lampa, jen černočerná tma. Konečně najdu okénko s povědomým logem celnice. Spokojená, že jsem správně, stojím několik minut v řadě za třemi pány.

„Vy máte vozidlo? To jste tu špatně,“ obrátí se na mě najednou jeden z nich. Super. Posílá mě někam za roh, úplně do protisměru. Najdu rozsvícenou kancelář, ale nikoho v ní. Stojím tam úplně zoufalá s papírem v ruce, který ani netuším, jestli mám někomu dávat, nebo ne. Sedm zemí přede mnou, snad se to zlepší.

„Ukaž, co to tu máš,“ vynoří se najednou ze tmy úředník, „jo, ty jedeš do Ekvádoru, tak já to zaregistruju.“ Vezme si papír a zmizí. Dobře, no. Koukám za ním, ale asi je to prostě vyřízeno. O samotě ve tmě se necítím nejlépe, a tak se vydám nazpět. Nic moc nevidím, ale všimnu si tří chlápíků, kteří se hned pouštějí za mnou. Dám se do běhu.

KO
LUM
BIE

FOTOALBUM

01

01 Atmosféra na cartagenské tržnici je úžasná

Restaurante

02

02 Tak kudy, kudy dál?

03 Občasné úsměvy zahánějí strach

04 Zadní část tržnice je plná odpadků a Maggi

05 U prodeje ryb je třeba se tvářit drsně!

03

04

05

-
- 06 Ztracená
v zapadlých
uličkách
- 07 U masa se mi
vždy natáhlo
- 08 Jako
v supermarketu!

07

08

